Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ.χρ. 4.50
Τρίμηνος . . » 2.15	Τρίμηνος φρ.χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30]

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ον — Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαρτίου 1905 — Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 15

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ὁ κολοσσὸς ἐκεῖνος ἦτο ὑψωμένος ὡς πύργος, ὑψηλότερα ἀπὸ ὅλα τὰ δένδρα τοῦ μεγάλου δάσους. ἀλλὰ κυρίως ἐπροκάλουν τὴν ἔκπληξιν κάτι ἀλλόκοτα μικρὰ οἰκοδομήματα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ὁλόγυρα εἰς τὴν βάσιν του.

Ἦσαν δὲ ταῦτα δέκα ἢ δώδεκα κῶνοι ἀπὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι εἶχε μεταβληθῆ ἀπὸ πρὶν εἰς πηλὸν διὰ νὰ συγκολληθῆ ὅπως πρέπει. Οἱ κῶνοι αὐτοὶ ἦσαν πολὺ κοντά ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ὁ δὲ ὄγκος καὶ τὸ πάχος των προσείλκυαν ἀμέσως τὸ βλέμμα. Ὁ ἰατρὸς δὲν ἐχρειάζετο πολλὰ διὰ νὰ τους ἀναγνωρίσῃ.

— Σήμερον ὅλο καὶ μὲ μυρμήκια ἔχομεν νὰ κάμωμεν, εἶπε. Θαρρεῖς καὶ εἶνε γεμάτο ὅλον τὸ δάσος.

— Ποῦ εἶνε ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Αὐτοὶ οἱ κῶνοι εἶνε φωλιὲς τῶν τερμιτῶν, καὶ οἱ τερμῖται εἶνε μυρμήκια ἀρκετὰ μεγάλα, μαῦρα, μὲ κεφαλὴν μαύρην καὶ ὡπλισμένην μὲ ἰσχυροτάτας λαβίδας.

— Καὶ εἶνε ἐπικίνδυνοι ;

— Ὄχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ δύσκολα ἀποφασίζουν νὰ μεταναστεύσουν, καὶ δὲν συναθροίζονται νὰ γίνουν τόσον ἀπειράριθμα σμήνη. καί... Μπᾶ ! πάλιν ὁ ἴδιος γρυλλισμός ! . . . Ἀ ! ἄ ! ἔπρεπε νὰ το φαντασθῶ !

— Τί πρᾶγμα ;

— Ὅτι ἐπόμενον ἦτο νὰ συναντήσωμεν τὴν μυρμηκοφάγον ἄρκτον.

— Ἄρκτον, εἴπατε ; ... καὶ γελᾶτε ! ἀνεβόησεν ὁ Ἀλόνσος, ἑτοιμάζων τὸ τουφέκι του.

— Μὴν ἀνησυχῆς δὰ καὶ τόσο, νεανία μου ! Αἱ δικές μας αἱ ἀρκοῦδες δὲν εἶνε τόσον ἐπίφοβοι σὰν τὰς φαιὰς ἄρκτους τῆς Σιέρρας Νεβάδας ἢ τῆς Σιέρρας Βέρδε. Ὄχι, αἱ νοτιαμερικανικαὶ δὲν εἶνε ἱκαναὶ μάλιστα οὔτε νὰ σε δαγκάσουν.

— Μήπως δὲν ἔχουν δόντια ;

— Ἀκόμα χειρότερα· δὲν ἔχουν στόμα, ἢ μᾶλλον, αὐτὸ ποὺ ἔχουν, δὲν εἰμποροῦν νὰ το ἀνοίξουν.

— Περίεργον ! . . Μὰ τί τόπος λοιπὸν εἶνε αὐτός ;

— Πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου. Πᾶμε νὰ δοῦμε τί κάμνει ἡ ἀρκούδα μας. Περιττὸν εἶνε τὸ τουφέκι σου· μὲ μιὰ κοντακιά, εἶνε σκοτωμένη...

Ἔφεραν γῦρον τὸ γιγάντιον δένδρον καὶ εὑρέθησαν ἐμπρὸς εἰς ἕνα ζῷον σκεπασμένον μὲ μακρὸν μελανόφαιον τρίχωμα, τὸ ὁποῖον διηρεῖτο λοξὰ μὲ ταινίας μαύρου καὶ λευκοῦ τριχώματος. Τὸ ζῷον ἔξυνε, μὲ τὰ μεγάλα νύχια του, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ἰσχυρότατα, ἕνα ἀπὸ ἐκείνους τοὺς χωματίνους κώνους.

Ὅταν εἶδε τοὺς δύο κυνηγούς, ἀνεσηκώθη ἀμέσως εἰς τὰ ὀπίσθια πόδια του καὶ ὡχυρώθη ὄπισθεν τῆς μακρᾶς οὐρᾶς του, ἡ ὁποῖα ὡμοίαζε μὲ γιγάντιον πτερὸν στρουθοκαμήλου. Τὴν ἐπρότεινε κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, καὶ κατόπιν ὕψωσε τὰ ἐμπροσθινά του πόδια καὶ ἔδειξε τὰ μυτερά του νύχια.

« Ὁ ἰατρὸς ὥρμησεν ἐναντίον του . . . » (Σελ. 113, στήλ. γ'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ὁ ἰατρός, χωρὶς διόλου νὰ τρομάξῃ ἀπὸ τὴν ἀπειλητικὴν στάσιν τοῦ ζῴου, ὥρμησεν ἐναντίον του, τὸ ἐκτύπησεν εἰς τὸ κρανίον μὲ τὸ κοντάκιον τοῦ ὅπλου του, καὶ το ἄφισεν εἰς τὸν τόπον.

— Κύτταξέ το, Ἀλόνσε, εἶπε κατόπιν. Αὐτὰ τὰ ζῷα εἶνε ἄξια προσοχῆς.

Αἱ μυρμηκοφά-

γοι ἄρκτοι, τὰς ὁποίας οἱ κάτοικοι τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς κοινῶς ὀνομάζουν *ταμανδουά*, εἶνε πραγματικῶς περιέργότατα ζῷα. Τὸ σῶμά των ἔχει συνήθως μῆκος ἑνὸς καὶ ἡμίσεος μέτρου, ἀλλὰ ἡ κατασκευή των δὲν εἶνε τόσον ἰσχυρὰ ὅσον ἡ τῶν κοινῶν ἄρκτων· εἶνε πολὺ ἰσχνότεραι καὶ χαμηλότεραι, ἔχουν δὲ κοντὰς τὰς κνήμας. Δὲν ἔχουν μαλλί, ἀλλὰ κάτι γουρουνότριχες, καὶ ἡ οὐρά των εἶνε μακρὰ ὅσον τὸ σῶμά των καὶ ἐφωδιασμένη μὲ ἄφθονον τρίχωμα πολὺ λεπτὸν καὶ ἐλαφρόν. Ἡ κεφαλή των εἶνε λεπτὴ καὶ ἐπιμήκης, καὶ ἀπολήγει ὄχι εἰς στόμα, ἀλλὰ εἰς ἓν εἶδος σωλῆνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξέρχεται μία γλῶσσα μακρουλή, σχεδὸν κυλινδρική, χρισμένη μὲ μίαν κολλητικὴν οὐσίαν.

Ἡ μυρμηκοφάγος ἄρκτος δόντια δὲν ἔχει, ἀλλὰ νύχια δυνατὰ καὶ κοπτερώτατα, τὰ ὁποῖα διπλόνονται καὶ κρύβονται ὑπὸ τὰ τυλώδη πέλματα τῶν ποδῶν της. Τὰ χρησιμοποιεῖ διὰ ν' ἀμύνεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν της, ἀλλὰ κυρίως διὰ νὰ καταστρέφῃ τὰς μυρμηκοφωλεὰς τῶν τερμιτῶν, τοὺς ὁποίους τρώγει λαιμαργότατα. Ἄλλως τε, μὲ τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο στόμα, δὲν εἶνε εὔκολον νὰ φάγῃ ἄλλην τροφήν, καὶ θὰ ἦτο ἠναγκασμένη ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖναν.

Μόλις ἀνοίξῃ τὴν μυρμηκοφωλεὰν μὲ τὰ νύχια της, γονατίζει ἐμπρὸς εἰς τὴν ὀπήν, καὶ περιμένει νὰ ἐμφανισθοῦν οἱ τερμῖται διὰ νὰ ἐπισκευάσουν τὸ χάλασμα. Τότε προεκβάλλει τὴν γλῶσσάν της, καί, ἐπειδὴ αὐτὴ εἶνε, ὡς εἴπομεν, ἀλειμμένη μὲ μίαν ἰξώδη οὐσίαν, οἱ τερμῖται κολλοῦν ἐπάνω καὶ ἡ ἄρκτος τοὺς χάπτει μὲ πολλὴν ἀδηφαγίαν. Καταστρέφει μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον δισεκατομμύρια ἀπὸ τὰ παμφάγα ἐκεῖνα ἔντομα καὶ παρέχει μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τους ἐμποδίζει νὰ την τρώγουν, ὅταν την εὕρουν καί την σκοτώσουν, διότι τὸ κρέας της εἶνε γλυκύτατον καθὼς τοῦ χοίρου, ἂν καὶ μυρίζει ἀρκετὰ ἀπὸ μυρμηκικὸν ὀξύ...

— Λοιπόν, πῶς σου φαίνεται, νεανία μου, αὐτὸ τὸ περίεργον ζῷον; τί φρονεῖς; — ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς τὸν σύντροφόν του.

— Λέγω πῶς εἶνε ὥρα ν' ἀρχίσωμεν τὴν ὑποχώρησιν, — ἀπήντησεν ὁ Ἀλόνσος, κ' ἔπιασε τὸν μυρμηκοφάγον ἀπὸ τὴν οὐράν. Βλέπω τάγματα καὶ συντάγματα μυρμήκια ποῦ βγαίνουν, καὶ ἀρκετὰ ἐτραβήξαμεν σήμερα ἀπὸ τὰ μυρμήκια.

— Τρέχουν νὰ κλείσουν τὸ ρῆγμά πού ἔκαμεν ὁ *ταμανδουά*.

— Πᾶμε, γιατρέ μου. Ὥρα προγεύματος!

— Λαίμαργε!...

— Ὁ ἀέρας τοῦ Ὀρενόκου ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν. Αὐτὸς πταίει...

— Καὶ τὰ δεκαοχτώ σου χρόνια.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε. Ἐμπρός, βῆμα ταχύ!

Οἱ δύο κυνηγοὶ ἀπεμακρύνθησαν μὲ γοργὸν τὸ βῆμα διὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ἐπικειμένην ἔφοδον τῶν τερμιτῶν, καὶ εἰσέδυσαν πάλιν εἰς τὸ πυκνὸν δάσος.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, μὴ δυνάμενοι νὰ προχωρήσουν ἐξαίφνης μέσα εἰς τὴν πυκνὴν ἐκείνην σωρείαν τῶν φυτῶν, ἐσταμάτησαν παρὰ τὴν βάσιν ἑνὸς ριπιδοειδοῦς φοίνικος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν κορμὸν ἦτο τυλιγμένον ἓν εἶδος σχοινίου μὲ πολλὰς ρίζας.

— Ἂς σταθοῦμε ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Εἶνε μεσημέρι πέρασμένο καί, ὑποθέτω, μᾶς χρειάζονται ἀρκεταὶ ὧραι διὰ νὰ εὕρωμεν τὸν Ὀρενόκον.

— Ὅπως θέλεις, ἂν καὶ ἀνησυχῶ πολύ... Φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ εὕρωμεν εὔκολα τοὺς συντρόφους μας. Οὔτε μία τουφεκιὰ δὲν ἠκούσθη ἕως τώρα, καὶ ὁ Δὸν Ραφαὴλ δὲν εἶνε κυνηγὸς ἀπὸ ἐκείνους που ἀφίνουν βωβὸ τὸ τουφέκι των... Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀπεμακρύνθημεν τόσον πολὺ ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Κασσανάρε, ὥστε δὲν ἀκούομεν τοὺς πυροβολισμούς...

— Ἂς φᾶμε λοιπὸν λίγο, καὶ ξεκινοῦμεν ἀμέσως.

— Αὐτὸ φρονῶ κ' ἐγώ. Ἂν ἀπόψε δὲν τους εὕρωμεν, ἄσχημη νύκτα θὰ περάσωμεν, Ἀλόνσε.

— Μήπως θὰ ἔχωμεν κακὸν καιρόν;

— Ὄχι, ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν νὰ κάμωμεν μὲ τοὺς κογουάρους καὶ τοὺς ἰαγουάρους.

— Μικρὰ πράγματα... Ἔχομεν τὰ μέσα νὰ ὑπερασπισθῶμεν. Νὰ τὸν γδάρω τώρα τὸν μυρμηκοφάγον μας;

— Ὄχι... θὰ χάσωμεν πολύτιμον καιρόν. Μᾶς ἀρκοῦν τὰ τρόφιμα ποὺ ἐπήραμε μαζί μας.

Ἐκάθησαν ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ φοίνικος. Ἔφαγαν βιαστικὰ ὅ,τι φαγώσιμον εἶχαν μέσα στοὺς κυνηγετικοὺς σάκκους των, κατόπιν δέ, ἀφοῦ ἐδρόσισαν τὴν δίψαν των εἰς ἓν μικρὸν ἕλος, ἐξαναπῆραν τὸν δρόμον, ζητοῦντες νὰ διευθυνθοῦν πρὸς νότον. Δυστυχῶς ἐκεῖνο τὸ ἀπέραντον δάσος ἦτο τόσον πυκνόν, ὥστε δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς δύο κυνηγοὺς οὔτε τὸν ἥλιον νὰ ἰδοῦν. Πρὸς ἐπίμετρον ὁ Ἀλόνσος, φορτωμένος μὲ τὸν μυρμηκοφάγον, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ βῆμα.

Ἐβάδισαν οὕτω μερικὰς ὥρας, μὲ βραχείας μόνον στάσεις ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εὕρουν τὸν Ὀρενόκον. Εἰς μάτην ἐπρόσεχαν ν' ἀκούσουν ἢ κανένα μακρυνὸν πυροβολισμόν, ἢ τὸ μούγγρισμα τῶν ὑδάτων τοῦ γίγαντος ποταμοῦ. Τὴν σιγὴν διέκοπταν μόνον ἡ παράχορδος συναυλία τῶν παπαγάλων καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν πιθήκων. Εἶχαν ἤδη ἀρχίσῃ νὰ πυκνόνωνται τὰ σκότη ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα, καὶ τίποτε ἀκόμη δὲν εἶχε φανερωθῆ. Αἱ ἀνησυχίαι τῶν δύο κυνηγῶν ἐμεγάλοναν κ' ἐπήγαιναν.

— Ἐχαθήκαμε μέσα στὸ δάσος, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἀνακόπτων τὸν δρόμον του. Καλλίτερα νὰ διανυκτερεύσωμεν ἐδῶ καὶ νὰ περιμένωμεν τὴν χαραυγήν. Τί ἀπρονοησία νὰ γυρίζωμεν ἐδῶ χωρὶς πυξίδα!

— Καὶ πόσον θ' ἀνησυχῇ ὁ Ραφαὴλ! εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Θὰ νομίζῃ ὅτι μας συνέβη κανὲν δυστύχημα.

— Ἂς δοκιμάσωμεν τὸ σύνθημα! εἶπεν ὁ ἰατρός.

Ὕψωσε τὸ τουφέκι του ὅσον ἠμπόρεσεν ὑψηλότερα, καὶ ἐπυροβόλησεν. Ὁ βροντερὸς πυροβολισμὸς ἀντήχησεν ὑπὸ τὰ πύκνα φυλλώματα κ' ἔκαμε νὰ σιωπήσουν εἰς τὴν στιγμὴν τὰ τερετίσματα τῶν παπαγάλλων, ἀλλὰ κανεὶς μακρυνὸς πυροβολισμὸς δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὸ σύνθημα.

Ἐπυροβόλησε καὶ ὁ Ἀλόνσος, ἐστάθησαν δὲ καὶ οἱ δύο ν' ἀκούσουν μὲ βαθεῖαν προσοχήν. Μετ' ὀλίγον τοὺς ἐφάνη ὅτι ἤκουσαν ἕνα μακρυνὸν ἦχον τουφεκισμοῦ.

— Ὁ Ραφαὴλ μᾶς ἀπήντησεν! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ἐκτὸς ἂν δὲν ἦτο ἡ ἠχὼ τῆς κραυγῆς κανενὸς θηρίου, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Θὰ ἐπαναλάβω τὸ σύνθημα.

Ἐξαναγέμισε τὸ τουφέκι καὶ ἐπυροβόλισε πάλιν, ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν εἰς μάτην ἐτείναν τὴν ἀκοήν.

— Ἂς μείνωμεν ἐδῶ, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἂν ὁ Δὸν Ραφαὴλ ἤκουσε καὶ ἀπήντησε, θά μας εὕρῃ ἐδῶ. Οἱ Ἰνδοὶ εὑρίσκουν περίφημα τὰ ἴχνη, καὶ ποτὲ δὲν χάνονται μέσα στὰ δάση.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ νεανίας, ἐνῷ ὕψωνε τὴν κεφαλήν· τί δάσος εἶνε αὐτό, γιατρέ μου;

— Διατί ἐρωτᾷς;

— Μά, δὲν βλέπετε αὐτὰ τὰ δένδρα, ποὺ εἶνε ὅλα ἑτοιμοθάνατα;

Ὁ ἰατρὸς ὕψωσε καὶ αὐτὸς τὰ βλέμματα, καὶ ὑπὸ τὰς τελευταίας λάμψεις τοῦ λυκόφωτος εἶδε πραγματικῶς ὅτι ὅλοι οἱ φοίνικες τοῦ πυκνοῦ δάσους εἶχαν τὰ μακρά των φύλλα κρεμασμένα καὶ σχεδὸν ἐντελῶς μαραμένα.

— Ἀ! καταλαβαίνω, εἶπε.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν καταλαβαίνω τίποτε, γιατρέ μου.

— Δὲν βλέπεις τοὺς κορμοὺς ὅλων αὐτῶν τῶν φοινίκων, ποὺ εἶνε σφιγμένοι ἀπὸ φυτὰ ἀναρριχώμενα;

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν αὐτὰ τὰ φυτὰ εἶνε αἱ «κατηραμέναι συκαῖ». Εἶνε τρομερὰ παράσιτα· φυτρόνουν ἐπάνω στὰ δένδρα, κατ' ἀρχὰς σὰν μικρὰ καὶ ἀβλαβῆ βλαστάρια, ἀλλὰ κατόπιν περιπλέκονται μεταξύ

των καὶ καταντοῦν νὰ πνίξουν τὰ δένδρα, — τόσον δυνατὰ σφίγγουν τοὺς κορμούς των. Πρὶν περάσῃ μῆνας, ὅλα αὐτὰ τὰ δένδρα θὰ εἶνε νεκρά.

— Αἱ κατηραμέναι συκαῖ εἶνε λοιπὸν τὸ ζωντανὸν σύμβολον τῆς ἀχαριστίας.

— Ἀκριβῶς, Ἀλόνσε.

— Ἂς τας ἀφίσωμεν λοιπόν, καὶ ἂς γδάρωμεν τὸν μυρμηκοφάγον μας. Θὰ δειπνήσωμεν μὲ ἐξαίρετα μπριζολάκια, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχομεν ψωμί, οὔτε κομματάκι.

— Θὰ εὕρωμεν.

— Ποῦ;...

— Περίμενε, καὶ θὰ δῇς! Δὲν θ' ἀργήσω...

Μὲ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς δύσεως, τὸ ὁποῖον ἔφεγγεν ἀκόμη ὑπὸ τὸ δάσος, ὁ ἰατρὸς ἐπλησίασεν εἰς ἓν δένδρον, εὑρισκόμενον εἰς μικρὰν ἀπόστασιν. Ἦτο δὲ τοῦτο ἓν εἶδος φοίνικος μὲ κορμὸν λεῖον καὶ ὁμοιάζοντα μὲ ἀδράκτι, τὸ ὁποῖον ἐστηρίζετο εἰς τὴν βάσιν ἐπάνω εἰς τὰς ρίζας ποῦ ἔβγαιναν ἔξω ἀπὸ τὸ χῶμα.

Εἰς τὴν κορυφήν του εἶχεν ἓν ὡραιότατον λοφίον ἀπὸ μεγάλα βαθυπράσινα φύλλα, ἀλλ' οὔτε καρπούς, οὔτε ἄνθη. Εἰς τὸ μέσον μόνον τοῦ λοφίου ἐφαίνετο μία βλάστη, ἔχουσα μῆκος ὀγδοήκοντα περίπου ἑκατοστῶν καὶ πάχος περισσότερον παρὰ τὸ στέλεχος τοῦ δένδρου.

Ὁ ἰατρὸς ἐσκαρφάλωσεν εἰς τὰ παράσιτα φυτὰ καὶ ἀνέβη ἕως τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου. Ἐκεῖ, μὲ τὸ μαχαῖρί του, ἔκοψε τὴν βλάστην καὶ την ἄφισε νὰ πέσῃ κάτω. Κατέβη ἔπειτα μὲ προσοχήν, ἐσήκωσε τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην βλάστην, ἡ ὁποία ἦτο σκεπασμένη μὲ νεοθαλῆ ἀνοικτοπράσινα φύλλα, καί την ἔφερε θριαμβευτικῶς εἰς τὸν Ἀλόνσον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνάψῃ μεγάλην πυρὰν καὶ εἶχε τεμαχίσῃ τὸν μυρμηκοφάγον.

— Τί εἶνε αὐτό; ἠρώτησεν ἔκπληκτος. Κανένα κούτσουρο φέρνετε;

— Εἶνε τὸ ψωμί, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ ἰατρός.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ψωμί;

— Τώρα θά το ἰδῆς. Μάθε ὅμως πρῶτα ὅτι δὲν εἶνε ξύλο, ἀλλὰ ὁ καρπὸς τοῦ *κραμβοφοίνικος*. Ἤκουσες ποτέ σου τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ δένδρου;

— Ναί, ἀορίστως...

— Κύτταξε λοιπόν.

Ἔπιασε τὸ μαχαῖρι ὁ ἰατρός, ἔκοψε τὰ φύλλα, κατόπιν ἀπέσπασε τὸν φλοιόν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρκετὰ σκληρός, κ' ἔδειξεν εἰς τὸν κατάπληκτον νεανίσκον ἓν εἶδος κουκουνάρας, ἡ ὁποία ὅμως ἦτο μεγάλη ἕνα πῆχυν, λεία καθὼς τὸ ἐλεφαντόδοντον καὶ ἄσπρη. Ἔκοψε ἕνα κομμάτι καί το ἔδωκεν εἰς τὸν σύντροφόν του νὰ το δοκιμάσῃ.

(Ἕπεται συνέχεια.) Ν. ΙΩΡΙΟΤΗΣ

[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Ἀλμ. Σαλγάρη]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Τ' ὁμολογῶ, — φέτος δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ σᾶς γράψω τίποτε διὰ τὴν Ἄνοιξιν. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια — ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου — οὔτε ἐγὼ νοστιμεύομαι νὰ τὰ γράφω, οὔτε οἱ νεαροί φίλοι μου νὰ τα διαβάζουν. Ἀλλὰ προχθές, καθὼς ἤμουν σκυμμένος εἰς τὸ τραπέζι τῆς Διαπλάσεως, τὰ μάτια μου ἔπεσαν κατὰ τύχην εἰς ἕνα γράμμα ἀνοικτό. Εἶδα τὸ ὄνομά μου κ' ἐπρόσεξα... Ἐδιάβασα τὴν σχετικὴν περικοπήν, ἐδιάβασα ἔπειτα καὶ τὴν ὑπογραφήν. Καὶ ἡ μὲν ὑπογραφὴ ἦτο τῆς φιλτάτης *Ναυσικᾶς*, ἡ δὲ περικοπὴ ἔλεγε: «Ἡ Ἄνοιξις ἦλθε· περιμένω νὰ διαβάσω κανένα ὕμνον δι' αὐτὴν ἀπὸ τὸν κ. Φαίδωνα.» (Δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον αὐτολεξεί· ἀλλὰ τελοσπάντων, κάτι τέτοιο ἔγραφε.)

Καὶ εἶπα: Ὁρίστε! ἀκόμη καὶ ἡ *Ναυσικᾶ*, ποὺ εἶνε τόσα ἔτη συνδρομήτρια, δὲν ἐβαρύνθη νὰ διαβάζῃ τοὺς ὕμνους μου εἰς τὴν ἄνοιξιν! Μόλις τὴν ἠσθάνθη, μόλις «τῆς ἐμύρισε ποῦ ἔρχεται ἀπὸ πέρα» — καθὼς λέγει κάπου καὶ ὁ Βαλαωρίτης, — ἀμέσως μ' ἐνθυμήθη καὶ μ' ἀποζήτησε: «Περιμένει νὰ διαβάσῃ κανένα ὕμνον διὰ τὴν Ἄνοιξιν!» Καὶ ἀφοῦ ἡ *Ναυσικᾶ* δὲν ἐβαρύνθη νὰ κάμνῃ κάθε χρόνον τὸ ἴδιον, πόσῳ μᾶλλον οἱ ἄλλοι μας φίλοι, ποὺ ἔχουν ὀλιγώτερα ἔτη ἀπὸ αὐτὴν συνδρομηταί, καὶ κατὰ συνέπειαν πολὺ ὀλιγωτέρους ὕμνους εἰς τὴν Ἄνοιξιν ἐδιάβασαν — μερικοὶ δέ, οἱ νεώτατοι καὶ κανένα!...

Ἀ, ὄχι! ἡ σκέψις μου ἡ πρώτη ἦτο πολὺ ἐγωϊστική. Ἐσυλλογίσθην μόνον τὸν ἑαυτόν μου, χωρὶς νὰ συλλογισθῶ καὶ τοὺς ἄλλους. Ὅ,τι βαρύνομαι ἐγώ, δὲν το βαρύνονται ὅλοι — ἀπεναντίας τὸ περιμένουν, καὶ τὸ καθῆκόν μου εἶνε νὰ γράψω ὅπως-ὅπως ἕνα ὕμνον εἰς τὴν Ἄνοιξιν.

Εἶνε καιρός. Ἡ Ἄνοιξις ἦλθε. Τὴν εἶδα κ' ἐγώ. Χθὲς ἐπέρασα τὴν ἡμέραν μου εἰς μίαν ἐξοχήν, καὶ δὲν ἔπαυσα νὰ θαυμάζω «τὴν ἀνθοστόλιστη τοῦ κάμπου πρασινάδα», καθὼς λέγει ὁ Ἰούλιος Τυπάλδος. Τὸ γραφεῖόν μου εἶνε ἀκόμη στολισμένον μὲ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, μὲ μαργαρῖτες, μὲ ἀνεμώνες, — λάφυρα τῆς ἐκδρομῆς μου ἐκείνης... Ἀλλὰ μήπως ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑπάγω καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ νὰ ἰδῶ τὴν ἄνοιξιν; Νά, ὅπου νὰ γυρίσω τὰ μάτια, τὴν βλέπω. Ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου, φαίνονται οἱ λόφοι καταπράσινοι. Κυττάζω ψηλά: ὁ οὐρανὸς εἶνε, ἀλήθεια, σκεπασμένος· ἀλλὰ τὰ σύννεφά του εἶνε ἀνοιξιάτικα, λευκά, διαφανῆ. Διαλύονται, διασκορπίζονται μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐκολίαν, καὶ πάλιν τὸ κυανοῦν ἀναλάμπει ἑορτάσιμον. Ὁ ἥλιος τοξεύει ἀκτῖνας ἀπὸ ὑψηλά, σχεδὸν ἀπὸ τὸ ζενίθ, καὶ κάμνει δώδεκα ὥρας σωστὰς ἕως νὰ δύσῃ. Τώρα πλέον ἡ ἡμέρα εἶνε μεγάλη. Καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ. Ἂς εἶνε συννεφιὰ κάπου-κάπου, ἂς βρέχῃ, ἂς φυσᾷ, ἂς κάμνῃ καὶ κρύον. Ὅλα εἶνε παροδικά, ξεθυμάσματα. Ὁ Φοῖβος κυριαρχεῖ ἀπὸ τὰ ὕψη ἀνενόχλητος. Ὁ Χειμὼν ἔφυγε. Ἡ Ἄνοιξις ἦλθε!

Καλῶς ἦλθε λοιπόν!... Ναί, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ θέλουν ἕνα ὕμνον. Πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶ πάλιν τὰ ἄρματα, τὰ συρόμενα ἀπὸ χελιδόνας... τὴν Περσεφόνην, ἡ ὁποία πάλιν ἀναβαίνει ἀπὸ τὸν Ἅδην πρὸς τὴν μητέρα της, φέρουσα ἄνθη... τὸ μειδίαμα τῆς φύσεως... τὴν νεότητα τοῦ χρόνου... ξεύρω κ' ἐγὼ πόσα πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶ;

Ἀλλ' ὄχι! Προτιμῶ νὰ σᾶς ἀντιγράψω ἐδῶ μερικοὺς στίχους ἀπὸ τὸν Σολωμόν. Ὁ Σολωμὸς εἶνε ὁ μεγαλείτερος ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος, καὶ οἱ στίχοι αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους ποῦ ἔγραψε. Καὶ ἀκριβῶς εἶνε ἕνας ὕμνος εἰς τὴν Ἄνοιξιν. Ποῖος θὰ εἰμπορέσῃ ποτὲ νὰ γράψῃ καλλίτερον; Ἀκούσατε:

Ἔστησ' ὁ Ἔρωτας χορὸ μὲ τὸν ξανθὸν Ἀπρίλη,
Κ' ἡ φύσις ἠθρε τὴν καλὴ καὶ τὴ γλυκειὰ τῆς ὥρα.
Μὲς 'στὴ σκιὰ ποῦ φούντωσε καὶ κλεῖ δροσιὲς καὶ μόσχους,
Ἀνάκουστος κελαδισμὸς καὶ λιποθυμισμένος.
Νερὰ καθάρια καὶ γλυκά, νερὰ χαριτωμένα,
Χύνονται μὲς 'στὴν ἄβυσσο, τὴ μοσχοβολισμένη,
Καὶ πέρνουνε τὸ μόσχο της, κι' ἀφίνουν τὴ δροσιά τους,
Κι' ὅλα 'στὸν ἥλιο δέχνωντας τὰ πλούτη τῆς πηγῆς τους,
Τρέχουν ἐδῶ, τρέχουν ἐκεῖ, καὶ κάνουν σὰν ἀηδόνια,
Καὶ μὲς 'στῆς λίμνης τὰ νερά, ποῦ ἔφθασε μ' ἀσπούδα,
Ἔπαιξε μὲ τὸν ἥσκιο της γαλάζια πεταλούδα,
Ποῦ εὐώδιασε τὸν ὕπνο της μέσα 'στὸν ἄγριον κρίνο.
Τὸ σκουληκάκι βρίσκεται 'ς ὥρα γλυκειὰ κ' ἐκεῖνο.
Μάγεμα ἡ φύσις κι' ὄνειρο 'ς τὴν ὀμορφιὰ καὶ χάρι,
Ἡ μαύρη πέτρα ὁλόχρυση καὶ τὸ ξερὸ χορτάρι,
Μὲ χίλιες βρύσες χύνεται, μὲ χίλιες γλῶσσες κρένει,
Ὅποιος πεθάνῃ σήμερα, χίλιες φορὲς πεθαίνει!

Προσπαθήσατε νὰ ἀποστηθίσετε αὐτοὺς τοὺς θαυμασίους στίχους, καὶ δοκιμάσατε

νά τους ἀπαγγείλετε, ἤ καλλίτερα νά τους ψιθυρίσετε, καμμίαν ἀπ' αὐτάς τάς ὡραίας ἡμέρας, εἰς τήν ἐξοχήν. Θά ἰδῆτε ὅτι ἡ μουσική των εἶνε ἡ μόνη ποῦ ταιριάζει εἰς τήν μεγάλην αὐτήν χαράν τῆς Φύσεως—καί τοῦ Ἀνθρώπου,—ἡ ὁποία ὀνομάζεται Ἄνοιξις.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ὅλο καὶ ξύλο ἔπεφτε εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁ δάσκαλος οὔτε μίαν στιγμὴν δὲν ἄφισε τὴν μαγκοῦρα ἀπὸ τὸ χέρι του. Ὤχ! ὁ καϊμένος ὁ Μῆτσος! Τὸν θυμᾶστε, εἶχε 'παινευθῆ πῶς θά τον ἅρπαζε τὸν γέρο-Μαϊμουδιάδη καὶ θὰ σοῦ τον ἔκαμνε τοῦ ἀλατιοῦ, ἂν ἐκοτοῦσε νὰ σηκώση χέρι ἐπάνω του.

Κρῖμα στὰ παινέματα καὶ τὸ καμάρι του! Ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης τοῦ τες ἔβρεξε στὰ γερὰ ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, καὶ ὁ Μῆτσος Ἀρχουδόπουλος, τὸ παληκάρι, ἐκάθησε καὶ τες ἔφαγε σὰν ἀρνάκι.

Καὶ ἔκλαιγε, νά! δάκρυα, μεγάλα σὰν κουκουνάρες, — ἂν καὶ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν κλαῖνε τὰ ἀρνάκια, διότι εἶνε καλὰ καὶ δέν τα δέρνουν ποτέ. Καὶ ποῦ νὰ τολμήση ν' ἀντισταθῆ ἢ νὰ κάμη πῶς δὲν θέλει νά τες φάγη! Ὅλα τὰ μεγάλα του λόγια ἦσαν λόγια τοῦ ἀέρος.

«Τοῦ ἐξεγλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια...»

Ὅλα τὰ παιδιὰ τὲς ἔφαγαν. Ὅταν ὅμως ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Ἀλεπουδάκη νὰ φάγη ξυλιὲς στὰ χέρια, αὐτὸς ἐσηκώθηκε μὲ πολὺ θάρρος καὶ εἶπε καθαρὰ καὶ ξάστερα στὸν κύριον Μαϊμουδιάδην:

— Δὲν στέκομαι ἐγὼ νὰ μ' κτυπῆσετε! Ἡ θεία μου εἶπε πῶς θὰ μὲ πάρη ἀπὸ τὸ παληοσχολεῖό σας, καὶ δὲ θὰ πληρώση οὔτε τὰ καρύδια που χρωστάει!

«Καὶ ἔκλαιγε, νά! δάκρυα...»

Ἐλύσσαξε ἀπὸ τὸ κακό του ὁ δάσκαλος.

— Τί εἶπες; τί εἶπες;... θά σε πάρη; Καὶ θαρρεῖς πῶς ἔχω ἐγὼ καμμίαν ἀνάγκη νἄχω τέτοια ἐλεεινὰ καὶ πρόστυχα παιδιὰ σὰν κ' ἐσένα εἰς τὸ σχολεῖόν μου; Θά σου δώσω ὅμως ἐγὼ κάτι τι, ποὺ θά με θυμᾶσαι αἰωνίως, Κύριε Ἀλεπουδάκη!

Καὶ ἐσήκωσε τὴν μαγκοῦράν του καὶ ἦτον ἕτοιμος νά του δώση, νά του δώση ξύλο, τῆς χρονιᾶς του, ἀλλὰ ὁ Ἀλεπουδάκης δὲν εἶχε καμμίαν ὄρεξιν νὰ καθήση νά τες φάγη.

Τοῦ ἐξεγλύστρισε σὰν ἀλεποῦ πονηρή, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του, κ' ἔφυγε πηλάλα μακρυά. Καὶ ἅμα ἔφθασε τόσον μακρυά, ὥστε νὰ μὴ φοβᾶται μήν τον πιάση ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης, ἐστάθηκε κ' ἐτραγούδησε κι' αὐτός, μὲ τὴν φιλούλα τὴν φωνή του:

Ὁ γέρο-Τζίκο-Τζέ-
[κος μας
Θά μας ἀδειάση τή
[γωνιά!

Καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἐξαναφάνηκε πλέον ὁ Ἀλεπουδάκης εἰς τὸ σχολεῖον ἢ τὰ περίχωρά του.

Τὰ ἄλλα μαθητούδια ἔβλεπαν αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ εἶχαν ζαρώση ἀπὸ τὴν τρομάραν των καὶ εἶχαν κατεβάση τ' αὐτιά των. Καὶ μονάχα ὁ Λεονταράκης ἐγελοῦσε, καὶ ἔδειξε φανερὰ τὴν χαράν του, «πού την εἶχε πάθη ὁ δάσκαλος αὐτὴ τὴ φορά.»

Ὁ Λεονταράκης ἐμεγάλονε κ' ἐδυνάμονε. Εἶχε γίνη μάλιστα τόσο μεγάλος καὶ δυνατός, ὥστε ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἐφοβώτανε νά του μιλήση ἢ νά τα βάλη μαζί του. Κάπου-κάπου μάλιστα τὰ μάτια τοῦ Λεονταράκη ἔβγαζαν κάτι ἀστραπές, ἄγριες καὶ φοβερές, ποῦ ἤτανε νὰ φεύγης δεκαπέντε μίλλια μακρυά...

(Ἕπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συέχεια)

— Καὶ ξεύρετε τί τρῶμε; Ξύγκια, καὶ πετσιασμένες πουδδίγκες! εἶπεν ἡ ἀθυρόστομος Ρόζα.

— Καλέ, τρῶμε πολὺ καλά! εἶπεν ἡ Λούση.

— Ἡ μὶς Μπάρκερ δὲν στέκεται ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, διέκοψεν ἡ Ρόζα· γιατί λοιπὸν νὰ ποῦμε ψευτιές;

— Ἔπειτα, διεσκέδασις ἕως τὰς 3, εἶπε καὶ ἡ Δαΐζη μὲ βίαν, διὰ νὰ μὴ μείνη καὶ αὐτὴ μὲ κλειστὸ τὸ στόμα· μαθήματα ἢ μελέτη ἕως τὰς 4,30, διασκέδασις, τσάϊ, μελέτη ἕως τὰς 7 τὸν χειμῶνα.

— 6 καὶ 30 διὰ τὲς μικρές, ἐφώναξεν ἡ Νέλλη.

— Εἰς τὰς 7 καὶ 30, τρία παξιμαδάκια, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ πᾶνε ἑκατοστὲς στὴ λίτρα, καὶ νερὸ τῆς βρύσης νοθευμένο μὲ γάλα, καὶ στὰς 8 κατάκλισις! — ἐτελείωσεν ἡ Ρόζα.

— Τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα καθησιὸ καὶ παιγνίδια, τὴν Κυριακὴ ἐκκλησία καὶ κατήχησις, καὶ θὰ γράφετε γράμματα στὸ σπίτι σας, μὰ τὰ διαβάζει ἡ μὶς Μπάρκερ, λοιπὸν νὰ μὴν κάμνετε κανένα σχόλιον γι' αὐτήν, καὶ ὕστερα περίπατος ἢ διάβασμα σὲ κάτι βιβλία πολὺ-πολὺ καλά, ἅμα εἶνε κακὸς ὁ καιρός, καὶ γλυκὸ ἢ καίκη διὰ τὸ τσάϊ, ὄχι ὅμως καὶ τὰ δύο μαζί, καὶ φρυγανιὲς στὸ τραπέζι κ' ἐγὼ ἔχω τὸ δικαίωμα, κ' ἐγὼ νὰ μιλῶ σὰν κ' ἐσᾶς τὲς μεγάλες! — εἶπεν ἡ μικρούλα Μπέσση Ράουτων, χωρὶς νὰ πάρη *ἀτάσα*, διὰ νὰ μὴν τύχη καὶ τὴν σταματήσουν.

— Ὡραῖα τα εἶπες, Μπέσση, εἶπεν ἡ Ρόζα· περνᾶς καὶ τὴν *Μαντὰμ* στὴν εὐγλωττία!

— Κατέβα ἀπὸ τὸ τραπέζι, Ρόζα, ἐφώναξεν ἡ μὶς Πόρτερ ἀπὸ τὴν γωνίαν της.

— Ἐνόμιζα πῶς εἴχαμε τὴν ἄδειαν νὰ κάμωμεν ὅ,τι θέλομεν ἀπόψε, μὶς Πόρτερ, ἀπήντησεν ἡ Ρόζα, χωρὶς νὰ σαλεύση ἀπὸ τὴν θέσιν της, καὶ μὲ τὴν σκιὰν ἐκείνην τῆς αὐθαδείας εἰς τὴν φωνήν της, ἡ ὁποία ἐνοχλεῖ μὲν τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐπιδέχεται ἐπίπληξιν. Ἐξηκολούθησε λοιπὸν ἡ μὶς Πόρτερ τὸ ἔργον της καὶ δὲν ἔδωκε πλέον προσοχὴν εἰς τὰς ἀταξίας τῆς Ρόζας.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ ἄλλα κορίτσια κατεγίνοντο εἰς τὸ νὰ θαυμάζουν τὰ ὡραῖα ξανθὰ μαλλιὰ τῆς Ἐδελίνας, καὶ ἡ Δωροθέα, μόλονότι ἦτο κατὰ βάθος εὐχαριστημένη, διότι αἱ ἄλλαι εὕρισκαν εὔμορφην τὴν ἀδελφήν της, εἶχεν ὅμως καὶ ἀνησυχίας μήπως τὰ ἐγκώμια την βλάψουν εἰς τὸν χαρακτῆρά της.

Εὐτυχῶς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐξωτερικεύση τὰς σκέψεις της, διότι ἄλλως τὰ κορίτσια βεβαίως θά της ἔλεγαν ὅτι το κάμνει ἀπὸ ζήλειαν...

—Νά! ἔρχεται ἡ Μὶς Μπάρκερ! ἐφώναξεν ἡ Ρόζα καὶ ἐγλύστρησεν ἀπὸ τὸ τραπέζι μὲ τόση βίαν ὥστε ἔσπρωξε τὴν Νέλλην καὶ την ἔρριψε χάμω.

Ἡ Νέλλη ὅμως ἠναγκάσθη ν' ἀναβάλη τὴν ἐκδίκησίν της, διότι ἡ θύρα ἤνοιξε, καὶ ἡ μὶς Μπάρκερ μὲ τὴν μὶς Σμὶθ ἦλθαν μέσα διὰ τὴν ἑσπερινὴν προσευχήν. Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ προσευχή, ἡ μὶς Μπάρκερ ὡδήγησε τὰς νέας μαθητρίας της εἰς τὸ δωμάτιόν των. Ταῖς ἔδειξε ποῦ εἶχαν τοποθετηθῆ τὰ πράγματά των, καὶ κατόπιν ἐπέστησε πάλιν τὴν προσοχήν των εἰς τοὺς κανονισμούς.

— Ἐλπίζω, ἐξηκολούθησεν, ὅτι γρήγορα θὰ συνηθίσετε ἐδῶ καὶ θ' ἀποκτήσετε φίλας μεταξὺ τῶν συμμαθητριῶν σας. Σᾶς συνιστῶ ἰδίως νὰ ἐπιδιώξετε τὴν στενὴν φιλίαν τῆς Λούσης Νιούτων, τῆς Ἀλίκης Φίλιψ καὶ τῆς Μαίρης Οὐΐλσων. Ἡ τελευταία εἶνε ἡ ἐπιμελεστέρα μαθήτρια ὅλου τοῦ σχολείου, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο πρῶται εἶνε πολὺ καλὰ κορίτσια. Ἐννοεῖται, ἀφοῦ ὁ πατέρας σας γνωρίζει τὸν κ. Χάρτλεϋ, δὲν εἰμπορῶ νὰ ἔχω ἀντίρρησιν διὰ τὴν γνωριμίαν σας μὲ τὴν Ρόζαν, ὀφείλω ὅμως νὰ ἐκφράσω τὴν εὐχήν νὰ μὴν την ἀφήσετε νὰ ἔχη πολλὴν ἐπιρροὴν ἐπάνω σας, διότι ἡ διαγωγή της δὲν μ' ἀρέσει καθόλου. Τώρα, νὰ πλαγιάσετε στὰ κρεββατάκια σας μὲ ἡσυχίαν, ἀφοῦ πρῶτα σβύσετε τὸ κερί σας μὲ προσοχήν, καὶ το βγάλετε ἔξω. Ἡ μὶς Πόρτερ θὰ ἔλθη νὰ ἰδῆ, ἂν το ἐβγάλατε... Καληνύκτα σας!

Τὰ ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον, καὶ ἀπῆλθεν.

Τὰ κορίτσια ἤρχισαν νὰ ἐκδύωνται, χωρὶς νὰ τολμήσουν νὰ ὁμιλήσουν. Ἡ Μαριάννα ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Δωροθέας καὶ ἤρχισε νὰ κλαίη γοερῶς, ἡ Ἐδελίνα ἐστάθη ὀρθὴ καὶ δάκρυα ἐκυλίσθησαν εἰς τὰ μάγουλά της, ἐνῷ αἱ δύο μεγαλήτεραι μόλις καὶ μετὰ βίας συνεκρατοῦντο.

Ἔπεσαν εἰς τὰ κρεββάτια των, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἦλθεν ἡ μὶς Πόρτερ διὰ νὰ ἰδῆ ἂν ἔσβυσαν τὸ φῶς.

«Δὲν μας ἀρέσει νὰ φιλοῦμε, ἰδίως τοὺς ξένους.» (Σελ. 118, στ. α'.)

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἤνοιξε πάλιν ἡ θύρα.

— Κοιμᾶσθε; ἐψιθύρισεν ἡ Ρόζα.

— Ὄχι! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα.

— Ἤλθα νὰ σας 'πῶ νὰ μὴν ξεχάσετε τὰ γλυκὰ κάτω ἀπὸ τὸ πάπλωμα! εἶπεν ἡ Ρόζα. Ἐπερίμενα νὰ κατέβη ἡ μὶς Πόρτερ, καὶ ὕστερα νὰ ἔλθω...

— Πάρε τα, ἂν θέλης, ἀπήντησεν ἡ Δωρόθεα. Καὶ ἔσυρεν ἔξω τὸ κουτὶ καὶ το ἔβαλεν εἰς τὰ χέρια τῆς Ρόζας.

— Χμ! πῶς φαίνεσθε πῶς εἶσθε νεοφερμένες! εἶπεν ἡ Ρόζα. Δὲν εἶνε πρέπον νὰ τα πάρω, ἀφοῦ δὲν ξεύρει κανεὶς πόσον καιρὸν θὰ κάμετε νὰ τα δῆτε στὰ μάτια σας... Ἀλλὰ θὰ σάς τα ἀνταποδώσω, ἅμα θὰ ἔχω χρήματα, γιατὶ τώρα... ὅ,τι εἶχα, ἐπῆγε στὰ πρόστιμα... Σᾶς εἶπε τίποτε κακὸ γιὰ μένα, ἡ μὶς Μπάρκερ;

— Εἶπε ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχωμε φιλίες μαζί σου, ἀλλὰ μὲ τὴν Λούσην καὶ τὴν Ἀλίκην, ἀπήντησε μὲ δισταγμὸν ἡ Δωροθέα.

— Τὸ ἐπερίμενα... Δὲν μπορεῖ νὰ με χωνέψη. Ἡ Λούση εἶνε μιὰ φοβερὴ καταδότρα, καὶ ὁ πατέρας της πρόκειται νὰ γίνη δήμαρχος, ἐνῷ ὁ πατέρας τῆς Ἀλίκης ἀνακατεύεται εἰς τὴν δημοσιογραφίαν. Ἀληθινά, πρέπει νὰ εὕρω κάποιο ἀξίωμα καὶ γιὰ τὸν θεό μου, — ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα, ἡ ὁποία ἔφθανε μέχρις ὑπερβολῆς εἰς τὴν ἀποτροπιασίν της πρὸς τὴν διευθύντριαν τοῦ σχολείου. — Μπρρρ! κάμνει πολὺ κρύο, καὶ εἶμαι μὲ τὴ νυκτικιά μου μόνον!... Καληνύκτα σας.

Ἦτο πολὺ ἀργά, ὅταν ὁ ὕπνος ἐπῆρε τὰ δύο μεγαλείτερα κορίτσα. Ἦσαν σφικταγκαλιασμένα, διότι ἐκοιμῶντο εἰς τὸ ἴδιον κρεββάτι καὶ ἔκλαιαν σιωπηλῶς, ἐνῷ ἡ Μαριάννα καὶ ἡ Ἐδελίνα γρήγορα εἶχαν λησμονήση τὰ βάσανά των μὲ τὸν βαθὺν ὕπνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΝΕΑ ΒΑΣΑΝΑ

Μόνον ὅσοι, χωρὶς νὰ θέλουν, ἐπῆγαν νὰ ζήσουν μαζὶ μὲ ξένους διὰ πρώτην φοράν, μόνον αὐτοὶ δύνανται νὰ ἐννοήσουν μὲ τί ἀπογοήτευσιν καὶ δυσθυμίαν ἐξύπνησαν τὸ πρωΐ αἱ τέσσαρες ἀδελφαὶ Μάρσαλ, ὅταν ἤκουσαν τὴν ἔγερσιν ποῦ ἐσήμαινεν ὁ κώδων. Ἐπήδησαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ κρεββάτια των, διότι ὡς νεοφερμέναι καὶ πρωτόπειροι δὲν ἐγνώριζαν τὴν τέχνην νὰ κάμνουν ὅτι κοιμῶνται ἕως τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς προσδιωρισμένης διὰ τὴν ἔγερσιν ὥρας.

Ἦτο κρύο, καὶ εἶδαν κ' ἔπαθαν διὰ νὰ πλυθοῦν καὶ νὰ ἐνδυθοῦν· ἀλλὰ καὶ πάλιν, ὅταν κατέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς μελέτης, καμμία συμμαθήτρια δὲν εἶχεν ἔλθη ἐκεῖ ἀκόμη.

— Ὑποθέτω ὅτι ἐπιτρέπεται ἐδῶ ἡ συνομιλία, ἐψιθύρισεν ἡ Δωροθέα, ὅταν

ἐμαζεύθησαν κοντὰ εἰς τὴν λιγοστὴν φωτιὰν κ' ἐπροσπαθοῦσαν νὰ ζεστάνουν τὰ χέρια των.

— Ὁ κανονισμὸς δὲν γράφει τίποτε σχετικόν, ἀπήντησεν ἡ Μαριάννα.

— Ὦ! Δωροθέα, ἀνέκραξεν ἡ Μαριάννα, πῶς θὰ τα καταφέρωμεν νὰ τον ἐνθυμούμεθα αὐτὸν τὸν κανονισμὸν ποῦ εἶνε φρίκη!

— Πρέπει νὰ κάμωμεν ὑπομονήν! εἶπεν ἀναστενάζουσα ἡ Δωροθέα.

— Ἡ μαμμὰ εἶπε ὅτι, ἂν δέν μας ἀρέσῃ ἐδῶ, θὰ πᾶμε πάλιν στὸ σπίτι, ἐπρόσθεσεν ἡ Μαριάννα.

— Ἀφοῦ ὅμως θὰ διαβάζουν τὰ γράμματά μας ἐδῶ, πῶς νὰ τούς το γράψωμε στὸ σπίτι; ἠρώτησεν ἡ Μαριωρή.

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν χρειάζεται ὑπομονή, παρετήρησεν ἡ Δωροθέα. Καὶ ἴσως βελτιωθοῦν τὰ πράγματα...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθαν δύο ἀπὸ τὰς μικροτέρας μαθητρίας, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσήλασαν μία μία καὶ αἱ λοιπαί, μὲ χασμουρητὰ καὶ μὲ κατεβασμένα πρόσωπα, χωρὶς ὄρεξιν καὶ προθυμίαν. Ἡ Ρόζα ἔφθασε τρεχάτη, κ' ἐκούμβονε τὸ φόρεμά της, καθὼς εἰσήρχετο· κατόπιν της ἦλθαν ἀμέσως αἱ διδασκάλισσαι καὶ ἡ μὶς Μπάρκερ.

Ἡ μὶς Μπάρκερ εἶπε «Καλημέρα». Τὰ κορίτσια ἐπῆγαν καὶ την ἐφίλησαν, καθὼς καὶ τὰς ἄλλας διδασκαλίσσας. Ἡ μὶς Μπάρκερ τότε ἔτεινε τὸ χέρι της πρὸς τὴν Δωροθέαν καὶ την ἠρώτησε πῶς ἐπέρασε τὴν νύκτα. Ἡ Δωροθέα ἔψαυσε τὸ χέρι τῆς διευθυντρίας καὶ ἀπήντησε:

— Πολὺ καλά, σᾶς εὐχαριστῶ.

— Δὲν ἔμαθες, βλέπω, ἀκόμη ὅλας μας τὰς συνηθείας, παρετήρησεν ἡ μὶς Μπάρκερ· δι' αὐτὸ πρέπει νὰ σου εἰπῶ ὅτι ἐμεῖς ἐδῶ θεωροῦμεν ὡς ἔνδειξιν σεβασμοῦ ἑκ μέρους τῆς μαθητρίας τὸ νὰ φιλῇ τὰς διδασκαλίσσας της, διὰ νὰ ἐκφράζῃ οὕτω τὴν ἀγάπην της πρὸς αὐτάς.

— Ναί, μὰ ἐμᾶς δέν μας ἀρέσει νὰ φιλοῦμε, ἰδίως τοὺς ξένους! ἀνέκραξε περίφοβος ἡ Δωροθέα.

Τὰ ἄλλα κορίτσια ἐχαμογέλασαν, καὶ ἡ μὶς Μπάρκερ ἐζάρωσε τὰ φρύδια της.

— Τὸ πρῶτόν σας καθῆκον εἶνε ἡ ὑπακοὴ χωρὶς πολλὰς συζητήσεις! εἶπε μὲ ψυχρὸν τόνον.

Ἡ δυστυχὴς Δωροθέα ἠναγκάσθη νὰ την φιλήσῃ, ἔκτοτε δὲ ὁ πρωϊνὸς καὶ νυκτερινὸς χαιρετισμὸς ἦτο σκληρὰ δοκιμασία δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὴν Μαριωρήν, μόλονότι ἡ Ρόζα τὰς ἐδίδαξε πῶς ν' ἀποφεύγουν τὴν ἀηδίαν, θέτουσαι τὸ πρόσωπόν των πολὺ κοντὰ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς μὶς Μπάρκερ καὶ δίδουσαι τὸ φίλημα εἰς τὸν ἀέρα...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δος Σ. Ε. Μπουκάϊμ.]

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ Α' ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1905.

Ποῖοι καὶ πόσοι ἐξεσπάθωσαν ἕως τώρα.—Ποῖοι καὶ πόσοι εἶνε οἱ διαγωνιζόμενοι Πράκτορες. — Πόσους συνδρομητὰς ἐνέγραψαν ἕως τώρα οἱ μέν, καὶ πόσα φυλλάδια ἐπώλησαν οἱ δέ. — Διὰ νὰ ἴδῆτε, νὰ κρίνετε, νὰ συγκρίνετε καὶ... νὰ λάβετε τὰ μέτρα σας.

Ὁ Ἕλλην ξεσπαθόνει, ξεσπαθόνει...

Φέτος τὸ Ξεσπάθωμα εἶνε γενικὸν καὶ ἐτήσιον. Δηλαδὴ θὰ διαγωνισθοῦν ὅλοι μαζὶ οἱ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους ἐγγράφοντες συνδρομητὰς ἢ πωλοῦντες φύλλα εἰς ἀγοραστάς, καὶ τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν μετὰ τὴν 30 Νοεμβρίου, ὅτε λήγει τὸ ἔτος.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ διάστημα εἶνε μακρόν, καὶ πολλοί, οὕτως ἢ ἄλλως ἐν διαφερόμενοι, θὰ ἤθελαν νὰ παρακολουθοῦν τὴν κίνησιν τοῦ Ξεσπαθώματος, ἐσκέφθην νὰ δημοσιεύω *εἰς τὸ τέλος ἑκάστης τριμηνίας* τὰ ὀνόματα ὅλων ὅσοι ἐξεσπάθωσαν κατ' αὐτήν, καὶ τὸ ποσὸν τῶν συνδρομητῶν τοὺς ὁποίους ἐνέγραψεν ἢ τῶν φύλλων τὰ ὁποῖα ἐπώλησεν ἕκαστος.

Οὕτως οἱ διαγωνιζόμενοι δὲν θὰ πηγαίνουν *εἰς τὰ τυφλά*. Ἐκ τῶν μερικῶν αὐτῶν ἀποτελεσμάτων, θὰ βλέπουν τί πιθανότητας ἐπιτυχίας ἔχουν, καὶ θὰ εἰξεύρουν τί ἐνεργείας πρέπει ἀκόμη νὰ καταβάλουν διὰ νὰ ὑπερακοντίσουν τοὺς συναγωνιστάς. Ἀλλὰ καὶ οἱ μὴ λαβόντες εἰσέτι μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν, εἰμποροῦν νὰ λάβουν τώρα. Ἔχουν ἀκόμη ἐμπρός των ἐννέα ὁλοκλήρους μῆνας. Καὶ εἰς τὸ διάστημα αὐτό, ἐνθαρρυνόμενοι κ' ἐνεργοῦντες καταλλήλως, δύνανται νὰ φθάσουν καὶ νὰ ὑπερακοντίσουν πολλοὺς ἢ... καὶ ὅλους!

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ἐξαγόμενον τῆς πρώτης Τριμηνίας.

Καὶ πρῶτον τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποῦ ἐνέγραψαν συνδρομητάς, κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν:

Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος, ἐνέγραψε 2 συνδρ. τριμήνου.—*Ἄγγελος τῆς Νίκης*, ἐνέγραψεν 1 συνδρ. ἐτήσιον.— *Ἀδάμας τοῦ Παραδείσου*, ἐνέγραψεν 8 συνδρ. ἐτησίους. — *Αἰγυπτιακὸς Φοῖνιξ*, 2.—*Αἴολος*, 1.—*Ἀκακία*, 1.— *Ἀνθοῦσα Νεότης*, 3.—*Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος*, 2.—*Ἄνθος τοῦ Σολομοῦ*, 1.—*Ἀριελ*, 1. — *Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου*, 3.—*Ἀστὴρ τῆς Θάσου*, 1.—*Αὐγερινός*, 1. — *Αὔρα τῆς Ἐλευθερίας*, 2.—*Βασίλισσα τῶν Κυμάτων*, 1.—*Σκυλ. Γ. Βελεσμές*, 3. — *Βραχεῖα Ἐπιστολή*, 2.—*Γάτος τῆς Ἀνατολῆς*, 1 ἐτήσιον καὶ 1 ἑξάμηνον. — *Γλωσσοκοπάνα*, 1.—*Δαφνοστεφής*, 1.— *Δούκισσα τῶν Σαλώνων*, 2.—*Δοὺξ τῆς Καρύσσου*, 1.—*Δοὺξ τοῦ Ποντικοχωρίου*, 2.—*Ἐαρινὴ Ἑσπέρα*, 1.—*Ἕλλην Ἀθλητής*, 1. — *Ἑλληνικὴ Νῆσος*, 1. — *Ἑλληνικὸν Γραμματόσημον*, 1 ἐτήσιον, 1 ἑξάμηνον καὶ 2 τριμήνους.—*Ἔνδοξον Μεσολόγγιον*, 1.— *Ἔπαινος τῆς Ἀγγλίας*, 1.—*Ἐρυθρὰ Νίκη*, 1.—*Ζαππᾶς*, 1.— *Ζαχαρίας Καβιδουλίνος*, 2.— *Θετταλομάγγνης*, 1.— *Ἰδιόρροπος Ξανθούλα*, 1. — *Ἱππότης τοῦ Κόρακος*, 1.—*Ἰωάννης Γ. Καλφόπουλος*, 20.— *Κόμης τῆς Κεφαλληνίας*, 1.—*Κουσαντιανὸς Χαλβᾶς*, 2.—*Κὺρ Μένιος*, 1.— *Μιλτιάδης Α. Κωνσταντινίδης*, 1.—*Πολύμνια Γ' Λαβράνου*, 1.— *Λαλαργιὰς*, 1.—*Λεσβιακὸν Ἄνθος*. 1.—*Μαρία Ν. Δοΐζου*, 1.— *Σπυλιανὸς Β. Λυμπερόπουλος*, 1.— *Λυσόχαρτον* 6 . .—*Μαγευτικὸν Δάσος*, 2.—*Μανταρίνι τῆς Χίου*, 1.—*Μαρία-Λουΐζα*, 2.—*Κωνστ. Α. Μαυρίδης*, 1.— *Μεγάθυμος Κεφαλλήν*, 2.— *Μεγάλη Ἑλλάς*, 1. —*Μέγας Κωνσταντῖνος*, 1.—*Τάκης Ι. Μελετόπουλος*, 1.—*Μεθριδάτης*, 3.—*Μικρὰ Βιολίστρια*, 2. — *Μικρὰ Σμυρναία*, 2. — *Μικρὸς Βυρσοδέψης*, 1.—*Μιμόζα*, 1.—*Πηνελόπη Ι. Μοσχοφίδου*, 3.—*Μουρλοσταντέρα*, 3.— *Μυστηριώδης Φύσις*, 1. — *Νευρόσπαστον*, 4.—*Νοσταλγοῦσα Ἑλληνίς*, 1.—*Νυκτοκόραξ*, 1. — *Ξενατευμένο Ἑλληνόπουλο*, 3 ἐτησίους, 1 ἑξάμηνον.—*Ὁμὰς Ἀλεξανδρινῶν*, 4 ἐτησίους, 1 ἑξάμηνον, 1 τρίμηνον.—*Ὁμὰς Λαρίσσης*, 1 ἐτήσιον καὶ 1 τρίμηνον.—*Ὀμφαλὸς τῆς Θράκης*, 1.—*Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός*, 1.— *Ὀπταισία Παραδείσου*, 1.—*Οὐδείς*, 3 ἐτησίους, 3 ἑξαμήνους.—*Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη*, 2.—*Ἑλένη Γ. Παπάζογλου*, 2. —*Παρήγορος Ἑλπίς*, 2.— *Πὶν-Χό*, 2.—*Ἡρακλῆς Σ. Πιστοφίδης*, 7.— *Μάριος Γ. Πιπινέλης*, 1.—*Καλλιόπη Δ. Πιτταούλη*, 1.—*Πόνυλος*, 1.—*Πρίγκιψ Τζάλμας*, 1. τρίμηνον.—*Ροδόπη*, 1.—*Ρομαντικὴ Ἀκτή*, 1.—*Ρομαντικὴ Τσαγγαραδιώτισσα*, 2.— *Σατανᾶς*, 2.—*Σερενάτα τοῦ Σοῦμπερ*, 1.—*Σθενελαΐδας*, 1.—*Σίφνιος*, 1.—*Εἰρήνη Ι. Σκαρίμβα*, 1.— *Σκηπίων ὁ Νεώτερος*, 1.—*Ἰωάννης Ι. Σουρμελῆς*, 5.—*Περικλῆς Χ. Σπύρου*, 3.—*Κωνστ. Π. Σταμάτης*, 2.—*Στήριγμα τῆς Μητρός*, 1.—*Βασίλειος Χ. Στύλογλου*, 1. — *Σύλλογος «Διάδοσις τῆς Διαπλάσεως»* (Ἀθηνῶν) 2.—*Σύλλογος «Διάδοσις»* (Πειραιῶς), 4 ἐτησίους καὶ 1 δεκάμηνον.—*Σύλλογος «Εὔξεινος»* (Βάρνης), 7 ἐτησίους καὶ 1 τρίμηνον. —*Σύλλογος «Πατρὶς»* (Ζακύνθου), 1.—*Συριανὴ Ξανθούλα*, 2.—*Συριανὸ Δουκοῦμι*, 1.—*Ταρλαμπούμπας*, 3.—*Τζομὸς Ἀνακατωμένος*, 2. *Τρελλὸ Ἀεράκι*, 1.—*Τριπτόλεμος*, 2.—*Καλτη Τσαξιρόπουλου*, 1. — *Λέων Ν. Φραντζῆς*, 3. *Χαρὰ τῶν Γονέων*, 5.— *Γεώργιος Χατζηωάννου*, 1.—*Χιακὸς Φάρος*, 2. — *Χιονισμένη Κούκλα*, 2.—*Ψαροπούλα*, 1.—*Ψυχὴ τῆς Λέσβου*, 1.— *Ὠχρὰ Ἀκτίς*, 1.— *Ὠχρὸν Ἀμάραντον*, 1.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος, ἐπώλησε μέχρι τοῦ 13ου ἀριθμοῦ, φύλλα ἐν ὅλῳ 76. — *Ἄγγελος τῆς Νίκης*, 3.—*Ἄξενος Λυκάων*, 39.— *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως*, 13.— *Ἀστὴρ τῆς Θάσου*, 156.—*Γάτος τῆς Ἀνατολῆς*, 59.—*Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς*, 28 .— *Δοὺξ τοῦ Ποντικοχωρίου* 15.—*Ἕλλην Ἀθλητής*, 9.—*Ζαχαρίας Καβιδουλίνος*, 19. — *Θετταλομάγγης*, 13.—*Ἱππότης τοῦ Βυζαντίου*, 13. — *Κοντορεβιθούλης*, 117.—*Μεγάλη Ἑλλάς*, 104.— *Ξενατευμένο Ἑλλόπουλο*, 52.—*Ὁμὰς Ἀλεξανδρινῶν*, 55.—*Ὀπταισία τοῦ Παραδείσου*, 104. — *Οὐδείς*, 91.—*Πόνυλος*, 26.—*Πρίγκιψ τοῦ Μαραθᾶ*, 74.—*Προμηθεὺς Δεσμώτης*, 5.—*Σθενελαΐδας*, 130.—*Ἰωάννης Ι. Σουρμελῆς*, 8. — *Σύλλογος «Διάδοσις τῆς Διαπλάσεως»* (Ἀθηνῶν) 341.— *Σύλλογος «Διάδοσις»* (Πειραιῶς) 147.— *Σύλλογος «Εὔξεινος»*, (Βάρνης) 92.— *Σύλλογος «Παναρκαδικὸς»* (Δημητσάνης) 79. —*Σύλλογος «Πατρὶς»* (Ζακύνθου) 337.—*Ταρλαμπούμπας*, 35.— *Τειρεσίας*, 39.—*Φαίνων*, 13.—*Χρυσοῦς Αἰών*, 13.

Χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν καιρὸν καὶ ἴσως θὰ εἶχαν καὶ διάθεσιν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Ξεσπαθώματος τοῦ 1905, εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσω ἐν συντόμῳ τοὺς ὅρους, διὰ νὰ ὁδηγηθοῦν.

Καὶ τελειόνω μὲ μίαν πρόσκλησιν γενικήν, πρὸς παλαιοὺς καὶ πρὸς νέους, πρὸς ξεσπαθώσαντας καὶ μὴ ξεσπαθώσαντας μέχρι τοῦδε, πρὸς ἐγγράψαντας πολλοὺς καὶ πρὸς ἐγγράψαντας ὀλίγους: Ξεσπαθόνετε! ἀρχίσατε, ἐξακολουθήσατε! Τὸ Ξεσπάθωμα δὲν εἶνε μόνον Διαγωνισμός· δὲν ἔχει μόνον σκοπὸν τὴν ἀνάδειξιν βραβευμένων καὶ τὴν ἀπονομὴν βραβείων. Τὸ Ξεσπάθωμα εἶνε ὁ μόνος τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου βελτιοῦται καὶ προαδεύει τὸ περιοδικόν μας, — καὶ ὁ μόνος τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου μίαν ἡμέραν θαὐξηθῇ εἰς σελίδας, κατὰ τὴν θερμὴν καὶ ὁμόθυμον πάντων εὐχήν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν δὲν γίνῃ, πάλιν διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ διατηρηθῇ τοὐλάχιστον *ἀναύξητος ἡ συνδρομή*, τὴν ὁποίαν, καθὼς εἶπα, σκέπτομαι ναὐξήσω ἐπειδή, ὡς ἐκ τῆς ὑποτιμήσεως τοῦ φράγκου, ζημιόνομαι σημαντικῶς.

Λοιπὸν ξεσπαθόνετε!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Νίκος ἔφερεν εἰς τὸ σπίτι τῆς θείας του ἓν αὐγό. Καὶ ὅταν ἡ ἐξαδέλφη του τὸν ἠρώτησεν ἂν ἦλθε μόνος:

— Ὄχι, ἀπεκρίθη, μὲ τὸ αὐγό!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρομαντικῆς Ἀκτῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΝ ΒΙΑΙΩΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟ

Βεβαίως, ἐν εἶδος ξεσπαθώματος καὶ αὐτό· ἀλλὰ μὲ τὴν μόνην διαφορὰν ὅτι· δὲν θὰ ἔχῃ βραβεῖα καὶ ἀμοιβάς. Εἰξεύρω ὅμως, ὅτι εἰς τοὺς φίλους μου ἀρκεῖ ὡς ἀμοιβὴ ἡ ἀγάπη μου, ἡ ευγνωμοσύνη μου, ἡ συναίσθησις ὅτι ἐργάζονται διὰ τὸ καλὸν ὅλων, καὶ τελοσπάντων ὅτι μοῦ κάμνουν μίαν χάριν.

Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται.

Ἐπιθυμῶ νὰ στείλω μερικὰ φυλλάδια Διαπλάσεως ὡς δεῖγμα εἰς τὰς Ἐπαρχίας καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. Παρακαλῶ λοιπὸν τους φίλους μου ὅλους νὰ μου ὑποδείξῃ ἕκαστος τὰς φιλομουσοτέρας καὶ εὐπορωτέρας οἰκογενείας τοῦ τόπου του, — τὰς ἐχούσας, ἐννοεῖται, παιδία τῆς ἡλικίας, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπευθύνεται τὸ περιοδικόν μας (ἀπὸ 8 ἐτῶν καὶ ἄνω.)

Μὲ ἄλλους λόγους, θέλω ἕκαστος φίλος μου, εἴτε εἰς πόλιν διαμένει, εἴτε εἰς χωρίον, εἴτε ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, εἴτε εἰς τὸ Ἐξωτερικόν,— *ἐξαιροῦνται μόνον οἱ ἐν Ἀθήναις*, — νὰ μου στείλῃ καταλόγον τῶν καταλλήλων οἰκογενειῶν τοῦ τόπου του, (εἴτε ἔχει σχέσιν μὲ αὐτάς, εἴτε δὲν ἔχει, διότι, στέλλουσα τὸ δεῖγμα, δὲν θὰ κάμω διόλου χρῆσιν τοῦ ὀνόματος ἐκείνου, ὁ ὁποῖος μοὶ ὑπέδειξε τὴν οἰκογένειαν,) καὶ ὁ κατάλογος αὐτὸς νὰ εἶνε γραμμένος καθαρά, μὰ πολὺ καθαρά, εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, μὲ τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις *τῶν οἰκογενειαρχῶν*. Παραδείγματος χάριν:

«Ἀγαπητή μου Διάπλαστς.

«Δύνασαι νὰ στείλῃς δείγματα πρὸς τοὺς ἑξῆς:

1. Κον Γεώργιον Κ. Ἀγγελόπουλον, ἰατρόν, ὁδὸς τάδε, ἀριθμὸς τάδε, εἰς... (Διὰ τὰς μεγάλας πόλεις χρειάζεται ὁδὸς καὶ ἀριθμός· διὰ τὰς μικρὰς δὲν εἶνε ἀνάγκη· ἀρκεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπάγγελμα.)

«2. Κον Νικόλαον Α. Μαραγκόν, ἔμπορον εἰς...

«3. Κυρίαν Μαριάνθην χήραν Α. Δημοπούλου, εἰς...

κτλ. κτλ. κτλ.

»Ὁ φίλος σου *(Ὑπογραφὴ)*»

Ἐννοεῖται πολὺ καλά, ὅτι καὶ αὐτός, καθὼς εἶπα, εἶνε ἕνας τρόπος ξεσπαθώματος, διότι πολλαὶ οἰκογένειαι, ἐλκυόμεναι ἀπὸ τὸ δεῖγμα, εἰμπορεῖ νὰ ἐγγραφοῦν, καὶ ὁ κύκλος τῆς «Διαπλάσεως» ναὐξήσῃ σημαντικῶς. Ἀλλ' ἐννοεῖτε ἐπίσης ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ κρατήσω λογαριασμὸν καὶ νἀπονείμω βραβεῖα καὶ ἀμοιβάς δι' αὐτὸ τὸ ξεσπάθωμα, διότι μίαν· καὶ τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν, ἐγγραφομένην διὰ δείγματος, εἰμπορεῖ νὰ μοῦ τὴν ὑποδείξουν συγχρόνως πολλοὶ φίλοι μου ἀπὸ τὸν ἴδιον τόπον — πέντε, δέκα, εἴκοσι, ἑκατὸν... καὶ τότε τρέχα γύρευε τίνος εἶνε τὸ ξεσπάθωμα!

Ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀμοιβήν, εἶμαι βεβαία ὅτι ΟΛΟΙ ὅσοι ἀγαποῦν τὸ περιοδικόν μας, θὰ ὑποβληθοῦν χάριν αὐτοῦ εἰς τὸν μικρὸν κόπον καὶ θὰ μου ἀποστείλουν τὸν κατάλογον, τὸν ὁποῖον τοὺς ζητῶ.

Ἐξαιρῶ τοὺς ἐν Ἀθήναις ἀπὸ αὐτὴν τὴν παράκλησιν, διότι εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ «Διάπλασις» εἶνε πολὺ γνωστή, καὶ ὅποιος θέλει νὰ ἐγγραφῇ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ δεῖγμα.

Κ' ἐν ὑστερόγραφον. Ὅσοι θὰ λάβουν τὸν κόπον καὶ τὴν καλοσύνην νὰ μου ὑποδείξουν οἰκογενείας, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι αἱ οἰκογένειαι αὗται δὲν λαμβάνουν ἤδη «Διάπλασιν». Αὐτό, πρὶν στείλω δεῖγμα, θὰ το ἐξακριβόνω ἐγώ.

Τόσα πολλὰ καὶ ὡραῖα μοῦ γράφει εἰς τὴν σημερινήν του ἐπιστολὴν ὁ *Ἀμίμητος Γελωτοποιὸς* [ΕΕΕ], ποῦ δὲν εἰξεύρω τί νὰ προτιμήσω. Κρίνατε ἀπὸ αὐτὸ καὶ μόνον: «"Αν ὁ ἀριθμὸς 9, κύριε Ἀνανία, εἶνε περίεργος, ὁ ἀριθμὸς 3 δὲν πάει ὀπίσω· 3 δραχμὲς στοιχίζει τὸ Σῆμα, 3 πεντάρες τὰ Μ. Μυστικά, 3 πεντάρες κάθε φύλλον, 3 Διαγωνισμοὺς Λύσεων τὸ ἔτος, 3 τάξεις διαγωνιζομένων, 3 εἴδους βραβεῖα εἰς κάθε τάξιν.» Ἂν ψάξῃ κανείς, εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ καὶ ἄλλα τέτοια 3.

Θαλάσσιε Ἀὴρ [ΕΕ] καὶ *Ἀετιδεῦ* [ΕΕ]. ὡραιότατα ὅσα μοῦ γράφετε πάντοτε, κομψὰ καὶ καθαρογραμμένα. Ἀλλὰ νὰ τα ὑπογράφετε καὶ μὲ τὸ ἀληθινόν σας ὄνομα. Τὰ ψευδώνυμα μόνον δὲν ἀρκοῦν.

Ὁ *Δικέφαλος Ἀετὸς* [ΕΕΕ], πρῶτος-πρῶτος μοῦ ἔστειλε τὴν σημείωσιν τῶν εὐσήμων του καὶ στατιστικὴν τῶν Εὐσήμων τῆς Τριμηνίας, διὰ τὴν ὁποίαν τὸν εὐχαριστῶ. Ἡ λέξις, περὶ τῆς ὁποίας μ' ἐρωτᾷ, ὡς ὅρος τεχνικός, δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ ἀντίστοιχον ἑλληνικήν.

Τὸ *Χειμώνανθον* [ΕΕ] μοῦ περιγράφει τὸν διασκεδαστικόν του περίπατον τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας, ἀνὰ τὰ... κούλουμα, καὶ τὴν εὐχαρίστησιν ποὺ του προξενεῖ ἡ Ἄνοιξις. Ἕνα πρᾶγμα ὅμως τον κάμνει νἀπορῇ καὶ νὰ ἐξίσταται: πῶς τὰ ἄνθη ποὺ βλέπει τώρα εἰς τὰ δένδρα, θὰ γίνουν μίαν ἡμέραν φροῦτα καὶ θὰ τὰ φάγῃ! Μ' αὐτὸ καὶ πολλοὶ ἄλλοι δὲν εἰμποροῦν νὰ τὸ ἐξηγήσουν...

Καὶ ὡραῖα γράφεις, καὶ ὡραῖα ζωγραφίζεις, *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* [ΕΕ]. Λοιπόν, εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τοὺς βαθμοὺς τῆς Ἐξαμηνίας;... Ἀξίζει νὰ μάθουν ὅλοι οἱ φίλοι μου ὅτι, ἂν εἶχες ψῆφον, θὰ ἐψήφιζες ἐκεῖνον τὸν Βουλευτήν, ὁ ὁποῖος θὰ σου ὑπέσχετο «Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας γενόμενος, νὰ εἰσαγάγῃ τὴν Διάπλασιν εἰς ὅλας τὰς τάξεις τοῦ Σχολείου ὡς τὸ ὠφελιμώτερον, ἠθικώτερον, κομψότερον, τερπνότερον ἀνάγνωσμα.»

Μία παράξενη ἰδέα τῆς *Ἀδελφῆς Ψυχῆς* [ΕΕΕ]: Ἐπειδὴ ἀπέθανε ἡ νενέ της — τὰ συλλυπητήριά μου, — ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ πεθάνῃ καὶ αὐτή! Τί τῆς λές τώρα;

Εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν, *Μέγα Κωνσταντῖνε* [ΕΕ], ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ προτείνῃ καὶ κανὲν ἄλλο πρόβλημα, καὶ δι' ἀγάπην σου προτείνει τὸ ἑξῆς: Εἶνε γνωστὴ ἡ περικοπὴ τοῦ Εὐαγγελίου: Ἠκούσθη θρῆνος ἐν Ραμᾷ· Ραχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς κτλ. Ζητεῖται: Πόσα τέκνα ἔκλαιεν αὐτὴ ἡ Ραχήλ; — Νὰ ἰδοῦμε ποῖος θὰ το εὕρῃ.

Τὸ *Φίλημα Σκιᾶς* [ΕΕ], ἀλληλογραφεῖ μὲ τὴν *Διονυσιάδα Πηγήν*. Πάει καλά! Ἀλλὰ τὸ νοστίμου ξεύρετε ποῖον εἶνε; ὅτι «εἰς κάθε των ἐπιστολὴν δίδουν καὶ Εὔσημα ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην. Οὕτω προχθὲς ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* ἀπένειμεν εἰς τὸ *Φίλημα Σκιᾶς* δεκαὲξ Εὔσημα, καὶ αὐτὸ τὸ ἔστειλε ὅτι θὰ μοῦ τὰ γράψῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους καὶ αὐτά, διὰ νὰ μὴ πάνε χαμένα!!!» Ὡραία ἰδέα!

Πραγματικῶς, *Ξανθὴ Φοίβη* [Ε], αὐτὰς τὰς ἡμέρας, τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τοῦ δυτικοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μὲ τόσην ζωηρότητα ἔλαμπαν κοντὰ-κοντὰ ἡ ἡμισέληνος, ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀφροδίτη, ἦτο κάτι τι ἔκτακτον καὶ θαυμάσιον. Ἐνθυμοῦμαι μίαν ἑσπέραν τοῦ Φεβρουαρίου, ὑγρὰν ὀλίγον, ποῦ ἡ Ἀφροδίτη ἐσελάγιζεν καθαυτὸ ὡς μικρὸς ἥλιος. Αὐτό, σημείωσε, δὲν συμβαίνει κατ' ἔτος· οἱ ἀστρονόμοι λέγουν ὅτι φέτος ἡ εὐκαιρία ἦτο ἐξαιρετική.

Μαρουσία, [ΕΕΕ] διὰ τὰς δύο ὡραίας ἐπιστολάς. Σ' εὐχαριστεῶ πολὺ διὰ τὴν σύστασιν τῆς Κας Ε. Α. Τῆς ἔγραψα προχθὲς κ' ἐλπίζω ὅτι θὰ κάμῃ πολλά. Ἐφύλαττα τὴν πρώτην ἐπιστολήν σου ἰδιαιτέρως, ἕως νὰ εὐκαιρήσω νὰ της γράψω, καὶ δι' αὐτὸ ἤργησα νὰ σου ἀπαντήσω. Ὥστε μὴν ἀνησυχῇς διὰ τὰς λύσεις.

Πρὸς τὸν *Τοξοτὴν* [Ε] ἐστάλη ἓν ἄλλο περιοδικόν, ἀπ' αὐτὰ ποῦ μιμοῦνται τὴν Διάπλασιν καὶ ζοῦν ὅσον καὶ τὰ ρόδα, διὰ νὰ γίνῃ συνδρομητής. Καὶ αὐτὸς τὸ ἐπέστρεψεν ἐπιγράψας ὑπερηφάνως: «Εἶμαι συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως!» Εὖγε του!

Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα. *Μεγάλη Ἑλλὰς* [ΕΕ], νὰ σου φανερώσω τὸ ὄνομα τῆς *Ρομαντικῆς Ἀκτῆς*. Τὸ ὅτι συνέπεσε νὰ ὁμοιάζουν τὰ ψευδῆ σου ἀρχικὰ μὲ τὰ ἰδικά της, καὶ νὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ ἴδιον φύλλον, δὲν εἶνε λόγος νὰ ἐξεγερθῇ τόσον ἡ περιέργειά σου.

Τὰ ἄπορα κορίτσια τοῦ Παρθεναγωγείου Γάνου, ποῖος εὔπορος καὶ καλὸς φίλος μου θὰ τα ἐγγράψῃ φέτος; Τὰ καημένα δὲν παύουν νὰ γράφουν καὶ νὰ παρακαλοῦν. Καὶ ὁ *Λόφος τοῦ Γάνου*, ὁ ὁποῖος τὰ συνιστᾷ, κατέβαλε τὰ ἔξοδα δι' ἓν ὡραῖον ἐργόχειρον, τὸ ὁποῖον θὰ κάμουν καὶ θὰ προσφέρουν εἰς ὅποιον τὰ ἐγγράψῃ.

Σ. Α. Μ. καὶ *Κ. Α. Μ.* ἡ ἐπιστολή σας ὡραιοτάτη, μὲ συνεχίνησε πολύ· ἀλλὰ διατί μόνον μὲ ἀρχικά; ἔπρεπε νὰ ὑπογράφετε.

Ἔμαθα ὅτι ὁ *Νυκτοκόραξ*, τὰς ἀπόκρεω, ἐμοίραζε πάλιν συνταγὰς τοῦ Ἀνανία, ὡς ἀντιπρόσωπός του. Αὐτὸ τὸ ἔκαμε καὶ ἄλλην φορά. Ὁ ψυχογυιὸς μοῦ ἔθυμωσε καί... θὰ του μνήσῃ ἀγωγήν.

Ὁρίστε! Καὶ δημοσιογράφος ὁ μικρὸ λῆμ φίλος μου *Βάσος Η. Α.* Μοῦ ἔστειλε τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τῆς χειρογράφου ἐφημερίδος του ὁ «Παρνασσὸς». Ἔχει καὶ τηλέφωνον, — ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ διαβάσω καλὰ τὸν ἀριθμόν του. Κρίμα! διότι ἤθελα νὰ του τηλεφωνήσω τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὸ χαριτωμένον του παιγνιδάκι.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν

ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Ἱππότης τοῦ Βυζαντίου* [ΕΕ], *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως* [ΕΕ], *Ἀνθοῦσα Νεότης* [Ε], *Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος* [ΕΕΕ], *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* [ΕΕ], *Χίμαιρα* [Ε], *Ἀπόγονος τοῦ Πύρρου* [ΕΕΕ], *Ἄποικος Κερκυραῖος* [ΕΕ], *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* [ΕΕΕ], *Ὑπὲρ Πατρίδος* [ΕΕ], *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* [Ε], *Δοὺξ τῆς Καρύστου* [ΕΕ] καὶ *Πρίγκιψ Τζάλμας* [Ε].

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ἀστέρα τῆς Κρήτης* (Ι. Κ. Μ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἀετὸν τοῦ Διός* (Μ. Γ. Γ. δόηγὸν τοῦ συνδρομητοῦ, εὑρίσκεις εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον·) *Νηρηΐδα τῶν Ἀγράφων* (Α. Π. Κ. αὐτὸ μάλιστα·) *Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας* (Α. Ι. Α. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· ἀφοῦ λέγεις ὅτι δὲν εἶσαι συνειθισμένος, πρέπει νὰ μοῦ γράφῃς, συχνά, διὰ νὰ συνειθίσῃς· ἄλλοι, εἰς κατωτέρας τάξεις ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου, γράφουν ὡραιοτάτας ἐπιστολάς·) καὶ *Ἄφραν* (Λ. Γ. Κ. ὑποθέτω ὅτι αὐτὸ θὰ προτιμᾷς, ἀφοῦ το ἔγραψες πρῶτον· [Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἀπὸ τὰ ὀνόματά σου δὲν πρέπει νὰ εἶσαι δυσηρεστημένη· τὸ χαϊδευτικόν σου μάλιστα — τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ διατηρήσῃς, — εἶνε ποιητικώτατον.)

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Μουρλοπαντιέρα* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν καὶ θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) καὶ *Πρωτομαγιὰ* (ΠΙ. ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ θὰ διατηρηθῇ μυστικόν...)

Ὁ φίλος μου *Ἀντώνιος Μ. Τ.* τοῦ ὁποίου πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή, παρακαλεῖται νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ ποῦ προτείνει δὲν εἶνε ἐλεύθερον. — Ἐπίσης ὁ φίλος μου *Νικόλαος Γ. Χ.* δικαιοῦται νὰ λάβῃ ψευδώνυμον, καὶ ἄς μοῦ στείλῃ μερικὰ ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας του, πρὸς ἐκλογήν. — Ὅσον διὰ τὸν, νέον μου φίλον Α. Λ. περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ γράφει ἡ *Ὠχρὰ Ἀκτίς* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν της ἐπιστολήν,) αὐτὸς πρέπει νὰ στείλῃ 1 δραχμὴν ὡς δικαίωμα ψευδωνύμου, καὶ κατὰ τὸν Κανονισμόν, νὰ μοῦ γράψῃ ἰδιοχείρως τὰ ψευδώνυμα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπιθυμεῖ νὰ τῷ ἐκλέξω.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : ὁ *Γόρδιος* μὲ τὸν *Νυκτοκόρακα*, *Νοσταλγοῦσαν Λεσβίαν* καὶ *Μεγάλην Ἑλλάδα* — τὸ *Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ*, *Τρελλὴν Ψυχήν*, *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου*, *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* καὶ *Πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου* — τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Σημαίαν* — τὸ *Κῦμα τῆς Μεσογείου* μὲ τὸν *Δικέφαλον Ἀετόν* — ὁ *Ἥλιος Ἀριστείδης* μὲ τὸν *Ἀρτανιὰν* καὶ *Κόκκινον Κρίνον* — ὁ *Ὠκύπους Ἀχιλλεὺς* μὲ τὸ *Φίλημα Σκιᾶς*, *Ζαππίδα* καὶ *Λατάνιαν* — ἡ *Κολυμβήτρια τοῦ Μὲξ* μὲ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, *Ὑπερήφανον Νέον*, *Ξενιτευμένον Ναύτην*, *Κινέζικην Κοτσίδαν* καὶ *Εὔανδρον Ἤπειρον* — ὁ *Χρυσοῦς Ἀστὴρ* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας*, *Μυστηριώδη Φύσιν*, *Νεφελώδη Ψυχήν*, *Συριανὴν Ξανθούλαν* καὶ *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον* — ἡ *Ἑωρινὴ Ἑσπέρα* μὲ τὴν *Νεανικὴν Ἀγαλλίασιν*, *Σερενάταν τοῦ Σοὶμπερ*, *Κινέζικην Κοτσίδαν*, *Τιτᾶνα τῆς Διαπλάσεως* καὶ *Χιονισμένην Κούκλαν* — ἡ *Ὠχρὰ Ἀκτὶς* μὲ τὴν *Μανταρινοφάγον*, *Ἀνδρείαν Σουλιώτισσαν*, *Ἡρωΐδα τοῦ Σουλίου*, *Νύμφην τῶν Τεμπῶν* καὶ *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν* — τὸ *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* μὲ τὸν *Ἰδαῖον Δάκτυλον*, *Κῦμα τῆς Μεσογείου*, *Ἀττικὸν Ἥλιον*, *Αὔραν τῆς Ραψάνης* καὶ *Βασίλισσαν τῶν Μυκηνῶν* — ἡ *Θαλασσοταραχὴ* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Νυκτὸς* καὶ *Ἀγνὴν Ψυχὴν* — *Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος* μὲ τὸ *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός*, *Κόρην τοῦ Αἰθέρος*, *Ναβουχοδονόσορα* καὶ *Δωρίδα Παρθένον* — τὸ *Φίλημα Σκιᾶς* μὲ τὸν *Αἰμασαγῆ Χρωστῆρα*, *Ζαππίδα*, *Μεφιστοφελῆ*, *Γάτον τῆς Ἀνατολῆς* καὶ *Ζώρλιγκ* — ἡ *Ρομαντικὴ Ἀκτὴ* μὲ τὸν *Πρίγκιπα Τζάλμαν*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Φίλημα τοῦ Κύματος* καὶ *Ὄνειρο ἐπὶ Κῦμα* — ἡ *Ὀρειχάλκινη Κόρη* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Κίτρινην Μάσκαν*, *Ἀνθοδέσμην Μαργαριτῶν* καὶ *Θαλάσσιον Ἀφρόν* — ἡ *Ψυχὴ τῆς Λέσβου* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν* — ὁ *Δοὺξ τῆς Καρύστου* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Ἀφρὸν τῆς Θαλάσσης* — ὁ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* μὲ τὴν *Ἀνέλπιστον Χαράν*, *Λευκὴν Νύκτα*, *Κόρην τοῦ Αἰθέρος* καὶ *Λαλαργιὰν* — ὁ *Τσίρος* μὲ τὸν *Βουλγαροκτόνον*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακιάδα*, *Μή με Λησμόνει* καὶ *Ἀήττητον Σοῦλι*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Προμηθέα Δεσμώτην* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Νίκον Κ.* (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου περὶ Διαγωνισμοῦ Καλλιγραφίας καὶ Ζωγραφικῆς, ἀπαντῶ ναί·) *Ψυχὴν τῆς Λέσβου* ([ΕΕ] διὰ τοὺς στίχους καὶ ὁ Ἀγανίας ἐγέλασε πολὺ· νὰ μου φιλήσῃς τὸν Παναγιωτάκην·) *Θαλασσοταραχὴν* (δὲν ἔλαβα ἀόμη ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην τί ποτε·) *Ἀνίβαν τὸν Καρχηδόνιον* (ἔστειλα·) *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* (ἔχει καλῶς·) *Ρομαντικὴν Ἀκτὴν* (τὰ Εὔσημα τοῦ Ξεσπαθώματος σημειόνονται κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν Ἀποτελεσμάτων·) *Αἴλιον Ἀριστείδην* (λοιπὸν ἐλπίζω !) *Ὀρειχάλκινην Κόρην* (ἔστειλα· ἐπιθυμῶ νὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου, ἄλλως τε αἱ στιγμαὶ ποῦ θὰ «θυσιάζῃς», κέρδος σου θὰ εἶνε·) *Μιμόζαν* ([ΕΕ] τόμον ἔστειλα· φίλησέ μου τὸ *Πόρτ - Ἀρθούρ*) *Φρᾶ-Διάβολον* (ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη· διὰ τὸ ἄλλο εἴμεθα σύμφωνοι· ἡ μουσικὴ διεδιβάσθη·) *Χρυσοῦν Κάλυκα* ([Ε] ἔλα λοιπὸν νὰ ἰδῇς· σὲ περιμένω !) *Ἑρμὴν Ἀργεῖφόντην* (εὐχαριστῶ πολὺ· βεβαίως καὶ τὰ προηγούμενα φύλλα θὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸ ξεσπάθωμα· ὅσα φυλλάδια τοῦ ἔτους πωλήσῃ κανείς, συμπεριλαμβάνονται· ἐπομένως καὶ τὰ προηγούμενα·) *Ἀλκυονίδα* (ἔστειλα· χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσον τὰ ἐφετεινά·) *Βρυχώμενον Λέοντα* (εὐχαριστῶ πολὺ· ὁ κ. Φαίδων σὲ χαιρετᾷ·) *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτὸς* (βεβαίως· εἰμπορεῖς νὰ σημειώνῃς ἅλας τὰς λύσεις ποὺ εὑρίσκεις, εἰς τὰς Ἀσκήσεις ποὺ ἐπιδέχονται πολλάς·) *Ἑλληνικὴν Νῆσον* (ἔστειλα·) *Πόνυλον* (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως· εὐχαριστῶ πολύ·) *Μαραμένον Μενεξέν*, *Δημ. Μ. Κ.* [Σῆμα ἔστειλα τὴν 17 Φεβρουαρίου, μόλις μοῦ τὰ ἔφερεν ὁ χρυσοχόος·) *Λαλαργιὰν* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς* (ἔστειλα·) *Πεπόνι τῆς Μπάκραινας* (καλὰ τὰς εἴχες γράψῃ τὰς λύσεις καὶ οὕτω νὰ ἐξακολουθήσῃς·) *Χ. Ζερβὸν* ([ΕΕ] καὶ ἐγὼ γνωρίζω ὅτι τὰ «Ὀλίγ' ἀπ' ὅλα» ἀρέσουν πολύ, καὶ δι' αὐτὸ τὰ δημοσιεύω·) *Βάτραχον* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ἔστειλα·) *Φίλην τῶν Ζώων* (ἔστειλα· χαίρω ποὺ σου ἀρέσουν τόσον αἱ ἱστορίαι μου·) *Σερενάταν τοῦ Σοὶμπερ* (τὰ ἔλαβα καὶ ἡσύχασε· οὔτε τὰ τετράδια χάνονται, οὔτε εἰς τὸ Ταχυδρ. ἀφαιροῦν τὰ δεκάλεπτα· ὥστε ἐξακολουθησε νὰ τα στέλλῃς ὅπως τὰ ἔστελλες·) *Ἑωρινὴν Ἑσπέραν* (τὰ ἔστειλα ὅλα· εὐχαριστῶ θερμῶς·) *Καρδιογνώστην* ([Ε] πρέπει νὰ στείλῃς πρῶτα ἀκριβῆ σημείωσιν τοῦ ὀνοματεπωνύμου καὶ τῆς διευθύνσεως τῆς πρὸς σύστασιν ἀπόρου·) *Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι* (τακτικώτατα· εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Ἰδαῖον Δάκτυλον*, *Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη* (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι οἱ νέοι μας φίλοι εἶνε λαμπρὰ παιδιά, ἀφοῦ τοὺς ἐνέγραψες σὺ καὶ εἶνε φίλοι σου·) *Χαράν τῶν Γονέων* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 *Μαρτίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Ἀπριλίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὲν νὰ γράψουν τὰς λύσεις των οἱ ἀπαντησόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἀναγνωστικῷ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

179. **Λεξιγρίφος.**

Τὸ πρῶτόν μου εὑρίσκεται εἰς τὴν Ζωολο-
[γίαν,
Τὸ δεύτερόν μου ἀπαντᾷ εἰς κάποιαν Ἐκστρα-
[τείαν.
Ἐάν, ὦ λῦτ' αὐτὰ τὰ δυὰ μὲ προσοχὴν συν-
[δέσῃς,
Ἕνα Σπαρτιάτην ἥρωα εὐθὺς θὰ ποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Προσωπείου.

180. **Στοιχειόγριφος.**

Μ' ἕνα γράμμα τ' ἀλφαβήτου
Μηρυκαστικὸν ἠνώθη
Καὶ μιὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Παρευθὺς ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ῥοδοχρόου Βιολέττας.

181. **Αἴνιγμα.**

Τί ἔπαθα, ἀλλοίμονον, τὰ δύσμοιρον πτηνόν !
Μοῦ ἔθαλαν σπὸ πόδι μου ἀντὶ τοῦ Ἄλφα, Ο,
Μ' ἀνέβασαν τὸν τόνον μου, καὶ ἔγινα ποτόν !
Τώρα μοῦ κόβουν τὸ λαιμό . . . τί ἄσχημα
[φωνάζω !
Γελᾷς γι' αὐτά, ὦ λῦτά μου ; ἀλλὰ ἐγὼ στε-
[νάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρίψιος.

182. **Πυραμίς.**

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν θεάν.
★ + ★ = Ἐπίρρημα τόπου.
★ ★ + ★ ★ = Μέρος τοῦ πλοίου.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Ἔντομον.
★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Διευθύνει σχολεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑψιπέτου Ἀετοῦ.

183. **Ἀστήρ.**

Α Α Α Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
★ ★ ★ στερίσκοι διὰ γραμμάτων
★ ★ ★ οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται:
Α ★ ★ Α ★ ★ Α καθέτως πολίχνη ἑλληνική,
★ ★ ★ ὁριζοντίως χώρα τῆς Τουρ-
★ ★ ★ κίας, διαγωνίως δὲ διάσημος
Α Α Α γυνὴ τῆς ἀρχαιότητος καὶ
χώρα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Καρύστου.

184-185. **Λογοπαίγνια.**

1. — Ποία νῆσος ἔχει τὰ πρωτεῖα ;
2. — Ποία νῆσος ἀνοίγει ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαίνωνος.

186. **Ἐλλειποσύμφωνον.**

η-ιαει-ω-αιω-ειε-ο-αιο-ειοιο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυφιδέχου τῆς Θαλάσσης.

187. **Γρῖφος.**

ο ἐκ σο L
ο ο ἐκ ἐκ σο δο L L
ἄν δΡς ἦν τῶν σο σο φ' οντ ἄδω ς
ο ο ἐκ ἐκ σο σο L L
ο ἐκ L

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δικεφάλου Ἀετοῦ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λιπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λιπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὀλιγωτέρας καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις*].

Ἀνταλλάσσω πανταχόθεν, Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστί, ταχυδρομικὰ δελτάρια εἰκονογραφημένα. Διευθυνσις ἀσφαλεστάτη καὶ μὲ ταχεῖαν ἀπάντησιν : — Δεσποινίδα Σοφίαν Γ. Εὐελπίδου εἰς Πειραιᾶ (Grèce) (Ε,—30).

Σύλλογος «Πρόοδος». — Ἀγαπητὴ Διάπλασις. Δηλοῦμεν ὑμῖν καὶ τοῖς συνδρομηταῖς ὑμῶν ὅτι ὁ φίλος μας *Παναγιώτης Καλαματαιανὸς* κατέθεσεν εἰς τὸ ταμεῖόν μας ὡρολόγιον ἀξίας 35 δραχμῶν, διὰ τὸ ὁποῖον προκηρύσσει διαγωνισμόν. Ἐξ ὅσων θὰ τῷ στείλουν τὰ ὡραιότερα δελτάρια, εἰς διὰ κλήρου θὰ λάβῃ βραβεῖον τὸ ὡρολόγιον. Ἡ κλήρωσις γενήσεται τὴν 15 Αὐγούστου 1905. Ἡ διευθυνσις : Παναγιώτην Γ. Καλαματαιανόν, Βῶλον. — Ὁ Πρόεδρος *Ζὸ-Ζό*, ὁ Γραμματεὺς *Θετταλομάγης*. (Ε,—31)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905.